

Sygn. akt VI U 77/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 06 kwietnia 2017 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Kryńska - Mozolewska

Protokolant: starszy protokolant sądowy Marzena Szablewska

po rozpoznaniu w dniu 6 kwietnia 2017 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z odwołania A. T.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)w W. z dnia (...)r. znak (...) - (...)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...)w W.

o jednorazowe odszkodowanie

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, iż przyznaje odwołującej A. T. prawo do jednorazowego odszkodowania w wysokości 5 % (pięć procent) stałego uszczerbku na zdrowiu będącego skutkiem wypadku przy pracy w dniu 5 października 2015 roku.

Sygn. akt VI U 77/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia (...)r pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...)w W. odmówił ubezpieczonej A. T. prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy, jakiemu uległa ona w dniu 5 października 2015 r.

W odwołaniu od w/w decyzji ubezpieczona wnosila o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie prawa do wypłaty jednorazowego odszkodowania z ubezpieczenia wypadkowego. Odwołująca podnosiła, że podczas spotkania z rodzicami dziecka będącego w stanie zagrożenia życia zajmowała wymuszoną, nie ergonomiczną pozycję ciała i nie miała możliwości zmiany zajmowanej pozycji, ponieważ pokój był zbyt ciasny, a spotkanie było długie i obciążone ogromnym stresem. To właśnie niewygodna pozycja i stres spowodowały, że zdrętwiała jej prawa kończyna dolna w związku, z czym była pozbawiona prawidłowego czucia i podczas wstawania z krzesła doszło do wypadku - prawa kończyna podwinęła jej się zewnętrzną krawędzią stopy, w wyniku, czego doszło do złamania V kości śródstopia.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podnosił, że skutki zdarzenia z dnia 5 października 2015 r nie zostały spowodowane przyczyną zewnętrzną.

Postanowieniem z dnia 14 kwietnia 2016 r sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu psychologii pracy i organizacji na okoliczność, ustalenia czy zdarzenie z dnia 5.10.2015 r związane z rozmową, w jakiej brała udział odwołująca, warunkami, w jakich ta rozmowa była przeprowadzona oraz związku z niezachowaniem zasad ergonomii odwołująca mogła odczuć stres.

Postanowieniem z dnia 17 listopada 2016 r sąd dopuścił dowód z opinii biegłego lekarza specjalisty ortopedy - K. K. celem ustalenia czy wskutek wypadku z dnia 5 października 2015 r odwołująca A. T. doznała stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, a jeżeli tak to, w jakiej procentowej wysokości.

Sąd ustalił, co następuje:

Odwołująca A. T. jest pielęgniarką w (...). Dnia 5 października 2015 r A. T. rozpoczęła pracę o godzinie 8.00. Około godziny 10.00 zakończyła ważne spotkanie dotyczące małego pacjenta u kierownika (...). Rodzice dziecka mieli pretensje do pielęgniarek o zaniedbania, które jakoby miały mieć wpływ na stan zdrowia ich dziecka. Zarzuty te okazały się bezpodstawne, ale dla A. T. były bardzo nieprzyjemne. Nie miała ona możliwości zmiany pozycji ciała, co stanowiło źródło dodatkowego obciążenia. W sytuacji ekspozycji na agresję rodziców nie było możliwości zmiany pozycji ciała i istotnie utrudniało to możliwość redukcji napięcia psychicznego. Okoliczności te stanowiły istotne źródło stresu. Pomieszczenie, w którym odbyło się spotkanie miało 16 m kw. Na tej powierzchni znajdowało się biurko, regały, kanapa i fotele. W czasie spotkania w tym pomieszczeniu przebywało pięć osób. Wnioskodawczyni wstała z krzesła tak, że prawa noga podwinęła się jej zewnętrzną krawędzią stopy. Poczula ból stopy, który nasilał się. Zrobiono zdjęcie RTG, które ujawniło złamanie w obrębie prawego śródstopia. Zespół wypadkowy uznał to zdarzenie za wypadek przy pracy kwalifikując go, jako indywidualny, powodujący czasową niezdolność do pracy. Jako przyczynę zewnętrzną wskazano: dekoncentrację uwagi oraz zajmowanie przez nią nieergonomicznej pozycji ciała. Złamanie, którego doznała odwołująca spowodowało 5 % stałego uszczerbku na zdrowiu.

dowód: protokół ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy k. 3-5, karta informacyjna pobytu w izbie przyjęć k. 6, skierowanie na leczenie do poradni rehabilitacyjno-leczniczej k. 7, zeznania odwołującej rozprawa dnia 14 kwietnia 2016 r, opinia biegłego psychologa K. O. k. 22.opinia uzupełniająca k. 51, karta, opinia biegłego ortopedy K. K. k. 71,

Powyższy stan faktyczny sprawy Sąd ustalił na podstawie zeznań wnioskodawcy oraz dokumentacji medycznej opinii biegłych psychologa i ortopedy.

Sąd obdarzył wiarą zeznania wnioskodawcy gdyż są one szczerze, logiczne. Ponadto znajdują potwierdzenie w dokumentach zgromadzonych w aktach rentowych oraz opinii biegłego psychologa.

Dokumenty stanowiące podstawę ustalania stanu faktycznego sprawy zostały sporządzone przez właściwe organy w zakresie ich działania, ich autentyczność nie była też kwestionowana przez strony niniejszego postępowania. Sąd w związku z tym nie znalazł żadnych podstaw do kwestionowania ich wiarygodności w zakresie informacji w nich zawartych, dlatego w pełni dał wiarę okolicznościom w nich przedstawionym.

Sąd zważył, co następuje:

Sporne w sprawie jest, czy zdarzenie z dnia 5 października 2015 można zakwalifikować, jako wypadek przy pracy.

W świetle art. 3 ustawy z 30.10.2002 r o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. 2015 poz. 1242) za wypadek przy pracy uważa się nagłe zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą: - podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych; -podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności na rzecz pracodawcy, nawet bez polecenia w czasie pozostawania pracownika w dyspozycji pracodawcy a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy. Bezsporne w sprawie jest, iż odwołująca uległa wypadkowi w pracy, przy czym organ rentowy odmówił jej prawa do jednorazowego odszkodowania argumentując swoją decyzję brakiem przyczyny zewnętrznej.

W celu ustalenia czy stres był przyczyną zewnętrzną sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu psychologii - dr K. O.. Biegła stwierdziła, że stres powstały wskutek warunków pracy (fizycznych i psychospołecznych) panujących w

miejscu pracy A. T. bezpośrednio przed zdarzeniem był współprzyczyną sprawczą nieuważnego postawienia przez nią stopy, co w efekcie doprowadziło do złamania kości śródstopia.

W świetle art. 3 ustawy z 30.10.2002 r o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych za wypadek przy pracy uważa się nagłe zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą:

- podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych;
- podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności na rzecz pracodawcy, nawet bez polecenia;
- w czasie pozostawania pracownika w dyspozycji pracodawcy a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy.

W świetle tej definicji zdarzenie nagłe jest wypadkiem przy pracy, jeśli jest wywołane przyczyną zewnętrzną. Zewnętrzny charakter przyczyny wypadku przy pracy oznacza wymóg, aby przyczyna powyższych zdarzeń losowych nie tkwiła w organizmie poszkodowanego pracownika.

Z punktu widzenia medycznego stres jest określony, jako stan mobilizacji sił organizmu, reakcja na negatywne bodźce fizyczne i psychiczne (stresory). Bodźce te często powstają przy wykonywaniu zwykłych czynności pracowniczych. W medycynie stres jest zaliczany do szkodliwych dla zdrowia czynników ryzyka, których długotrwałe oddziaływanie na organizm człowieka może prowadzić do zaburzeń czynnościowych, a nawet do chorób czynnościowych.

W literaturze prawniczej przyjmuje się, że stres jest czynnikiem natury fizycznej lub emocjonalnej, do którego organizm nie potrafi się wystarczająco przystosować, powodującym niekorzystne dla organizmu skutki. Stres, jako zjawisko indywidualne jest subiektywny w swej naturze, a pojawia się u każdego, kto czuje, że znajduje się pod naciskiem. Jednym z czynników mogących w istotny sposób przyczynić się do powstania urazu jest nadmierne obciążenie pracownika jego obowiązkami i związane z tym napięcie nerwowe. Może to być obciążenie psychiczne, do którego należy między innymi zdenerwowanie, sytuacje konfliktowe, stresy związane z obowiązkami pracowniczymi.

Ocena nadmierności stresu wymaga uwzględnienia możliwości fizycznych i psychicznych danego pracownika, w tym jego wieku i kondycji w dniu wypadku. Podobnie wypowiedział się Sąd Najwyższy w wyroku z 30 czerwca 1999 r. (II UKN 22/99, OSNAP 2000/18/696). Zatem nadmierny stres nie jest pojęciem abstrakcyjnym, lecz odnosi się do indywidualnych możliwości psychicznych bądź fizycznych danego pracownika.

Biegła z zakresu psychologii dr K. O. stwierdziła, że stres powstały wskutek warunków pracy (fizycznych i psychospołecznych) panujących w miejscu pracy odwołującej bezpośrednio przed zdarzeniem był współprzyczyną sprawczą nieuważnego postawienia stopy przez A. T., co w efekcie doprowadziło do złamania kości śródstopia. Sąd dał wiarę opinii biegłej K. O., albowiem jest ona specjalistą, doktorem z zakresu psychologii, która opinię wydała na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy oraz badania wnioskodawczyni. Sąd uznał opinię biegłej za wiarygodną, przygotowaną z dużą fachowością i zaangażowaniem. Sąd podziela opinię biegłej.

Na gruncie dotychczas ustawy o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że przyczyną zewnętrzną wypadku może być nawet niefortunny odruch pracownika – jego nieskoordynowane poruszenie się powodujące potknięcie się i upadek na gładkiej powierzchni, utrata równowagi na niestabilnym podłożu, zaś wyłączenie przyczyny zewnętrznej przy upadku pracownika w czasie i miejscu pracy, który nastąpił w takich okolicznościach, byłoby uzasadnione tylko wtedy, gdyby istniały podstawy do ustalenia, że wypadek pracownika został spowodowany jego schorzeniem łączącym się np. ze skłonnością do omdleń lub zakłóceń równowagi (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 czerwca 1980 roku III PR 33/80 niepublikowany cytowany w: P. Kierończyk „Wypadki przy pracy – orzecznictwo”, Sopot 1998, s. 270). Pogląd ten jest aktualny i Sąd podziela go w całości.

W świetle poczynionych uwag należy uznać, że wypadek, któremu uległa wnioskodawczyni jest wypadkiem przy pracy, skoro miał on miejsce w czasie wykonywania przez nią zwykłych czynności mieszczących się w zakresie jej

obowiązków. Zdarzenie zaś ma charakter nagły i doszło do niego na skutek zadziałania przyczyny zewnętrznej w postaci stresu powstałego wskutek warunków pracy panujących w miejscu pracy bezpośrednio przed zdarzeniem i był współprzyczyną sprawczą nieuważnego postawienia stopy przez odwołującą, co doprowadziło w efekcie do złamania kości śródstopia.

Zgodnie z art. 6 ust.1 pkt 4 tej ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych z tytułu wypadku przy pracy przysługuje jednorazowe odszkodowanie dla ubezpieczonego, który doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Z ustaleń poczynionych w toku niniejszej sprawy wynika, że odwołująca doznała stałego 5 % uszczerbku na zdrowiu w wyniku wypadku przy pracy, któremu uległa ona dnia 15 października 2015 roku.

Sąd miał na uwadze, iż w toku niniejszego postępowania organ rentowy nie kwestionował faktu, iż odwołująca doznała stałego uszczerbku na zdrowiu,

Zasady ustalania procentowego uszczerbku na zdrowiu określa Rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r (Dz.U.2013.954 j.t.) w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania. Biegły z zakresu ortopedii K. K. wskazał, iż stwierdził u odwołującej zrost kostny złamania ze skróceniem powyżej 0, 5 cm i zgięciem kątowym, co kwalifikuje do 5 % trwałego uszczerbku na zdrowiu zgodnie z punktem 167 a tego rozporządzenia.

Sąd swoje rozstrzygnięcie oparł na rzetelnej i przekonującej opinii biegłego sądowego specjalisty z zakresu ortopedii. Opinia biegłego jest jasna, spójna i logiczna. Biegły przekonująco i szczegółowo uzasadnił swoje stanowisko zawarte w opinii w zakresie uszczerbku na zdrowiu, jak również odniósł się do przedłożonej dokumentacji lekarskiej – badania RTG.

Mając na uwadze powyższe sąd uwzględnił odwołanie i przyznał odwołującej prawo do jednorazowego odszkodowania.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)